

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Dumineca a treia după Rusalii.

Cetim în sfânta Evanghelie de astăzi: Nimeni nu poate sluji la doi domni: pentru că sau pe unul va urî și pe altul va iubi, sau de unul se va lipi și pe altul va urgisi. Nu poți sluji lui Dumnezeu și mamonei.

Ce înseamnă a sluji la doi domni? Înseamnă a uni laolaltă sau a împreună binele și răul. Chiar aceasta o fac acei creștini, cari în Dumineci și sărbători dimineața merg la biserică, iar după amiază petrec în cârciumă; din când în când se spovedesc și se cuminecă, dar apoi îndată se întorc la aceleași păcate de moarte, pe cari le-au spovedit mai înainte; dau ceva pomană la săraci, dar apoi își risipesc averile lor în cheltuieli netrebuincioase și în lucruri de lux, de părăzi, ori se cuprind să facă bani prin înșelăciuni și pe căi nedrepte: merg să asculte și câte o predică în biserică, ori citesc din vre-o carte de evlavie, dar apoi le place a ascultă și cuvinte sau vorbiri slobode, necurate și citesc cărți rele, romane pline de închipuiri, de fărădelegi... Iată ce înseamnă a sluji la doi domni: a se ruga în biserică, iar afară de biserică a grăi rău de toată lumea; a face câte o faptă bună, dar a ținea și legături păcătoase, a te petrece peste măsură în vremurile neoprite și a ajuna apoi în Postul Mare: dimineața la biserică, iar seara și noaptea la petreceri, la teatre. E cu puțință aceasta pentru un creștin, care vrea să se mântuiască? Ba nu răspunde Isus, nu se poate sluji la doi domni: Țineți bine aminte aceasta învățătură, acest adevăr.

Cine sunt acei doi domni sau stăpâni, pe cari ni-i arată Evangelia de azi? Ne spune

însuși Domnul Isus: *Nu poți sluji lui Dumnezeu și mamonei.* — Așadară unul dintre cei doi domni este Dumnezeu, iar al doilea este diavolul. — Dumnezeu este domnul ceriului, iar diavolul vrea să poruncească pe pământ. — Dumnezeu dă slujitorilor săi bogățiile cerești, diavolul imbie și făgăduiește bogățiile și plăcerile lumii. — Căruia dintre acești doi domni vrei tu, creștine să slujești? Bagă bine de seamă să nu te lași înșelat de diavolul, care ușor te-ar putea batjocori, făcându-te să crezi, că ești pe calea mântuirii, în vreme ce îți îngăduie să umbli la biserică, să-ți rostesti rugăciunile tale, să-ți împlinești evlaviile tale, să faci pomană, milostenii și alte fapte bune. — Diavolul ca să pună stăpânire asupra ta, ca să-i slujești lui și să mergi după dânsul, nu-ți cere toată inima ta; el se îndestulește cu puțin: îi ajunge ca tu, o creștinule să păstrezi o dragoste oarecare și numai la un singur păcat de moarte. — Dar Dumnezeu nu face așa: El nu recunoaște de slujitor al său pe acela, care voește să i-se dea Lui numai de jumătate. Dumnezeu este jaluz: *Dumnezeu răvnic este*, nu voește ca și alții să aibă parte asupra inimei tale, să stăpânească și alții preste ea; Dumnezeu vrea să fie în inima ta singur, te voește întreg pentru sine: *Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.* Ce socoți frate creștin? Ce te hotărăști? Socoți tu că ești a lui Dumnezeu pentru că te rogi lui Dumnezeu, umbli la biserică iar apoi toată ziua îl sudui, blastemi, mergi la cârciumă și faci păcate?

Vezi acuma, cu câtă dreptate a spus Domnul Nostru Isus Hristos că nu e cu puțință a sluji lui Dumnezeu și diavolului! Ca

să o înțelegi aceasta, ajunge să cumpănești deosebirea și împotrivirea ce este între unul și altul. — Dumnezeu este lumină și frumusețe vecinică, diavolul este întunecime și uriciune înspăimântătoare. Dumnezeu este sfințenie și curățenie din firea sa, diavolul este păcătos chiar dela începutul său și spirit de necurăție, spirit necurat. Ce voesc acești doi stăpâni dela om? Dumnezeu voește ca omul să fie fericit în ceriu, diavolul voește să-l facă fericit pe pământ. Dumnezeu privește binele trecător al trupului. Ce spun omului acești doi stăpâni? Dumnezeu zice: fericiți cei săraci, fericiți cei ce plâng cei curați cu inima, cei prigoniți, asupriți, cei ascultători... Diavolul dimpotrivă numește fericiți pe cei bogați, pe cei ce se veselesc în lumea aceasta, pe cei ce umblă după domnii, de a fi stăpâni preste alții... Vedei, fraților, cum se împotrivesc între olaltă acești doi domni, cari te chiamă să slujești lor! Cu puțință este să te învoești cu amândoi? Nu, frate creștine, tu nu poți sluji la amândoi deodată, ci poți și trebuie să-ți alegi pe unul din doi. Cine trebuie să fie stăpânul tău, Dumnezeu ori diavolul? Ce răsplată îți place mai tare: Raiul ori Iadul?

Câteva obiecțiuni din revista sectei

„Ștudenții Bibliei“.

Anul 1927.

de Patrițiu Birlea.

În amintita revista la pagina 5 stă scris: „Deosăbindu-ne de știința exagerată și de părerea teologiei, susținem că crearea pământului a fost o operă progresivă a unei perioade de 49.000 de ani, împărțită în 7 epoci, de câte 7000 ani fiecare numite în Biblie „șapte zile“... La crearea omului șase din aceste „zile“ sau 42.000 de ani erau deja trecute, și pământul se afla într-o stare potrivită de-a fi locuința omului. Omul fu creat la finea zilei a șasea, și la începutul zilei de a șaptea. Apoi continuă la pagina 6: „Adam a murit în ziua, în care a mâncat nu în cea de 24 oare, ci în ziua de 1000 ani despre care spune S. Petru II. 3. 8.“ Una să vă fie cunoscută voauă, iubitorilor, că o singură zi este la Domnul o mie de ani.“ Continuă: „Și toate zilele lui Adam

câte a trăit el au fost 930 ani și muri“. (Facere 5.5.) Deci a murit cu 70 ani înainte de ce sa împlinit ziu de 1000 ani în care a fost creat“. Tot în acelaș senz vorbește și intemeitorul sectei „Ștudenții Bibliei“ sau „Russeliștii“ C. T. Russel, în broșura cu titlul „Creerea Lumii, o perioadă de 42000 ani“.

Russel din America scrie în broșura amintită, la pagina 5; „Găsim o dovadă raționantă (?) pentru durata uneia dintre aceste zile epocale, ne credem îndreptățiți (!!) că una dintre „zilele“ aceste de creațiune a fost de 7000 ani, prin urmare, durata întregii săptămâni de creere va fi de $7 \times 7000 = 49.000$ de ani. Continuă la pagina 41: „Cele șapte sabate ale lui Israel, ajungându-și culmea a $7 \times 7 = 49$ ducând la 50-azi, la Rusalii, sau anul iubilare. Sistemul acesta a sabatelor 49.000, ne introduc în epoca cea mare, unde nu va fi sus pin, nici durere, nici moarte...“

Pe urmă după învățăturile lui Russel iar după moartea lui, după Rutteldorf care de prezent e șeful ștudenților de biblie pentru întreagă lumea, pe urmă după cum am zis revista „Ștudenții bibliei“ exclamă cu bucurie și triumf: „Mileneul (o mie de ani) e a șaptea zi a săptămâni de creere. După cronologia Bibliei (?) Mai bine zis a lui Russel și Ruteldorf) ștudenții bibliei cred (?) că generațiunea de acum trăește la închiderea celor 6000 ani și la începutul celei de a 7-ea, sau în zorile vârstei milenare, în pragul epocii de aur (?) În curând oamenii vor fi martori ai inaugurării împărțirii lui Dumnezeu. și începutul binecuvântărilor. Înaintările în știință ca radio, aeroplane, telefon și altele nu sunt decât pre-gustări a binecuvântărilor ce în curând vor umplea pământul?! Ziua de judecată a Domnului va avea loc concomitent (în acelaș timp (?) cu Mileneul și împărăția lui Hristos pe pământ. Continuă mai de parte: „Pământul nu va fi nici odată ars“ și argumentează Eccles 1. 4. „Pământul, române în etern...“ Nu-i adevărat, căci în original în Scriptura stă la locul citat „Pământul tot acelaș rămâne, căci o nație moare, alta învie“. Aici se explică căci pământul e mai sigur decât făpturile ce trăiesc, dar nici decum, nu spune că rămâne în etern. E interesant că în toate edițiile Biblia Britanică stă că în veci, pe când în cea originală grecească, atâta stă că acelaș. Dar hârtia

rabdă multe. *Pământul va fi locuit. El va fi locuința a omului desăvârșit.* Un om înțelept nu-și face casa, ca mai apoi să-o aprindă. (Nu e drept că la II. Petru 3. 7 se spune: „Iară va veni ziua Domnului ca un fur noaptea, întru carea cerurile cu sunet vor trece, pământul și cele de pe el vor arde...“)

Va urma.

Datorințele părinților față de copiii lor.

(Urmare)

Pentru ce pildă bună? Pentru că virtutea e calea cea frumoasă, norocul cel mai bun, zestrea cea mai strălucită. Prin virtute se pune în siguranță viitorul copiilor. Vedeți pe Iosif despre el se zice că era bărbat întru toate cu noroc și Dumnezeu a binecuvântat casa lui Putifar — pentru Iosif. D'impotrivă: cum vreți voi să fie copiii unor părinți beutori, ori a unor mame ușuralice, lumești, fără nici o evlavie? Oh nefericiți sunt acei părinți, cari dau sminteală pruncilor lor! Dacă se zice în sf. Scriptură că cel ce smintește pe altul — mai bine ar fi lui să și lege de grumaz o piatră mare și să se arunce în apă, în fundul mării — ce va fi cu acei nefericiți părinți, cari își aruncă pruncii lor la perire? —

Dar în ce trebuie să dea pildă bună părinții? În credință, în evlavie, în zicerea rugăciunilor, în umblarea la Biserică în primirea sfintelor Taine, în bunele moravuri, în cinstea față de lucrurile sfinte. Copiii voștri să vadă în voi că vă supuneți întru toate și vă lăsați în brațele Purtării de grijă alui Dumnezeu, că aveți cea mai mare cinste față de dreptate și față de tot ce e sfânt și curat. Să nu vadă că sunteți mânioși pe cineva, să urască răzbunarea, să trăiască în pace și dragoste cu toți, să fie cu milă față de săraci, să nu fie deșerți și făloși.

Oh cât e de lipsă pilda bună pentru prunci! Aduceți-vă aminte de unul care a fost osândit la spânzurătoare: „Eu iert pe toți cei ce mi-au dat sfaturi rele și pilde rele. Nu pot ierta însă nici când pe părinții mei“ . . .

Acestea sunt datorințele părinților: învățarea religioasă, paza, îndreptarea și pilda bună. Părinților! pricepeți-vă vrednicia voastră. Dumnezeu vă face pe voi tovarăși la lucrarea zidirei și a răscumpărării. El vă zice când vă dă câte un copil ceea ce zicea fata lui Faraon către Maica lui Moise înainte de a i-l încredința: *Primește pe pruncul acesta și creștemi-l mie, iar eu îți voi da fie plata ta.* Creșteți-mi pruncii așa încât să fie tot atâția aleși ai Cerului, și eu vă voi răsplăti vouă. Și voi știți o părinților, că răsplata, ce Dumnezeu o ține gata pe sama părinților, este răsplata. Cerului, Raiului, după fericirea ce li-o dă în lumea aceasta — până la adânci bătrânețe.

Iar voi o pruncilor — răsplățiți grijile părinților voștri evlavnici — de a vă învăța știința lui Dumnezeu, nu vă subtrageți nici odată de sub paza lor, ca să vă îndrepte scăderile voastre, și urmați pildele cele sfinte, ce vi le dau. — Prin acestea — voi veți fi binecuvântați de Dumnezeu și pe acest pământ: *Cinstește pe tatăl tău și pe mamă-ta ca să trăiești mult și bine pe pământ.*

Din catechism.

(Urmare)

52. Putut'am fi ajunge în împărăția cerului, în această ticăloasă stare?

Ba nu, fără Răscumpărător nici odată n'am fi putut ajunge în împărăția cerului.

Omul la cer nu ajungea
Hristos de nu se naștea.

„Amin amin zic fie zise Isus lui Nicodim (Jo. 3. 5.) de nu se va naște cineva din apa și din Spirit Sfânt, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.“

Hristos ne-a răscumpărat, ca aceasta era voința — porunca — lui Dumnezeu Tatăl. „Pentru aceasta mă iubește pe mine Tatăl, căci eu îmi pun sufletul meu, ca iară să-l iau Nimeni nu-l iea de la mine, ci eu îl pun de mine însumi. Putere am să-l pun, și putere am iarăși să-l iau. Aceasta porunca am primit dela tatăl meu.“ (Io. 10, 17-18.) și în alt loc: „ca să cunoască lumea, că eu iubesc pe Tatăl, și cum mi-a poruncit mie Tatăl, așa fac. Sculați-vă să mergem de aici.“ (Io. 14; 31)

Precum Adam a păcătuit prin neascultare călcând o poruncă formală a lui Dumnezeu, așa Hristos ne-a răscumpărat făcându-se ascultător de o poruncă formală alui Dumnezeu: „făcându-se ascultător de o poruncă formală alui Dumnezeu, făcându-se ascultător până la moarte, și încă până la moartea crucii.” (Fil. 2. 8.) „Precum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa se cade a se înălța Fiul omului.” (Io. 3. 14.)

Excursiune rodnică. În ziua de 5 Iunie a. c. membrele congregației „Intrarea în biserică” din Satu-Mare de sub conducerea profesorului de religie Ioan Berinde au făcut o excursie la Viile Satu-Mare. După liturgie, la care a cântat corul congregației, s'a ținut o ședință Mariană solemnă. Ședința a fost deschisă prin „Salutul Marian”. Conducătorul congregației a ținut o cuvântare îndemnând credinciosii să se înscrie în societatea „Rozarului”. După aceasta corul a cântat mai multe cântece Mariane. Congreganista Paul Mărioara a recitat poezia „Rugăciunea”. Părintele-paroh Silviu Tămaș profesor, prin cuvinte însuflețite a mulțumit membrilor din congregația pentru oboseala depusă în propagarea cultului Marian.

După masă s'a cântat „Paracli-

sul Maicii” și s'a făcut înscrierea membrilor în noua societate Mariană. Cu bucurie s'a constatat, că credinciosii au primit cu însuflețire idea cultului Marian.

Bibliografie. Institutul „Biblioteca populară” din Gherla a scos de sub tipar a două broșură sub titlul: „*Datorințele creștinești ale bărbaților*” de părintele canonic *Dr Victor Bojor*. Este aceasta o cărticică de 62 pagini scrisă cu o românească bună la înțelesul poporului. Conține învățături prețioase menite de a crea o situație de adevărată fericire în familie. Mult ar fi de dorit să se găsească la toate casele țăranilor nostri cărturari. Se poate procura cu prețul modest de 6 Lei la Tipografia „Aurora” A. Todoran în Gherla, jud. Someș. Tot aici se poate găsi și broșura No. 1. „*Adevărata Biserică a Domnului nostru Isus Hristos*” de același autor cu prețul 15 Lei.

CUMPĂRAȚI

„**NOUL TESTAMENT**”
tradus și fălcuit de păr. dr. Bălan
la **LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET**
Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

3—9 Iulie 1927.

3. **Dumineca. 3. d. Rusalii.** (Ev. d. Mat. 6. 22.) M. Iacint.
4. Luni. P. Andreiu † 720 d. Hr.
5. Marți. P. Atanasie.
6. Miercuri. P. Sisoe.
7. Joi. P. Toma.
8. Vineri. M. Procopie. † 303. d. Hr.
9. Sâmbăta. M. Pancratie.